

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

Catherine Ryan Hyde

Seitse täiuslikku olendit

Romaan

Originaali tiitel:
Catherine Ryan Hyde
Seven Perfect Things
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on ilukirjandusega. Kõik raamatus esinevad nimed, tegelased, kohad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikul eesmärgil. Kokkulangevused tegelike sündmuste, elavate või surnud isikute ja asukohtadega on täiesti juhuslikud.

Tõlkinud Siiri Hommik
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Shasti O'Leary Soudant

Text copyright © 2021 by Catherine Ryan Hyde, Trustee, or Successor Trustee, of the Catherine Ryan Hyde Revocable trust created under that certain declaration dated September 27, 1999. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Edna St. Vincent Millay, excerpt from „Conscientious Objector” from „Collected Poems“. Autoriõigusega kaitstud 1934, © 1962 by Edna St. Vincent Millay and Norma Millay Ellis. Reprinted with the permission of The Permissions Company, LLC on behalf of Holly Peppe, Literary Executor, The Edna St. Vincent Millay Society. www.millay.org

B12404421
ISBN 978-9949-82-841-8

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Esimene peatükk

Nii arvaks kala

Elliot

Elliot avas ukse ja talle tundus, et matil seisev naine on veidralt noor. Korraks jäi ta kõhklema, kas tegu on ikka vabatahtliku abiliseaga, keda ta ootas. Võib-olla oli see hoopis keegi, kes ajalehti kohale toob või muu selline, aga mitte hooldustöötaja.

Siis tabas teda häiriv mõte, kui vanaks ta on jäänud. Vähemalt nii vanaks, et üks täiskasvanud inimene talle nõnda noorena näis.

Kogu selle aja ta lihtsalt seisis, käsi ukselingil. Ja vaatas naist.

„Härra Calvin?“

„Elliot käib küll,“ lausus Elliot. „Kas te olete vabatahtlik?“

„Jah,“ vastas naine. „Julia.“

„Tulge aga sisse.“ Elliot astus ukselävelt kõrvale, et naine sisse lasta ja sulges ukse. „Aitäh, et tulite. Mu abikaasa on teisel korrusel.“

Koos kõndisid nad trepjalamile ja läksid üles.

Elliot tundis end järsku ebamugavalt haavatavana. Justkui oleks ta praegune kurb elu mikroskoobi alla uurimiseks pandud. Aga ta ei mõistnud, miks nii järsku ja miks praegu. Haiglaõed käisid iga päev ta majas. Võib-olla vaatasid nood tema arvates haigusele ja kaotusele kliinilisema pilguga. Noore Julia silmad olid süütumad, ja tundus, nagu oleks ta Ellioti valu otsesemalt tunnetanud.

„Kas ta on...“ küsis Julia trepist üles minnes, „... teadvusel?“

„Vahel,“ vastas Elliot. Ja ei hakanud täpsustama.

Ta juhatas naise magamistoa ukse juurde.

„Kallis?“ hõikas ta üle läve. „Pat?“

Naise silmad olid lahti. Paistis, et ta pilk oli suunatud ühte nurka üleval lae juures. Ta ei andnud märku, kas oli meest kuulnud või mitte.

Elliot oli näinud kõvasti vaeva, et naist külaskäigu jaoks valmis seada. Oli teda ettevaatlikult svammiga pesnud ja pannud selga parima sinise öösärgi. Oli harjanud ta juuksed, kuigi tal ei õnnestunud neid seada nii ilusti kui vanasti. Ehk sellepärast, et juuksed olid nüüd kuivad ja elutud, või siis Elliot lihtsalt ei teadnud, kuidas naisterahva juukseid kauniks sättida. Ta nägi Pati nüüd läbi vabatahtliku abilise silmade, ja see polnud just kõige meelitavam. Ta oli peaaegu valmis Juliale rääkima, milline Pat tervena välja nägi, või siis pilti näitama. Loomulikult ei teinud ta midagi säärast. Sest kedagi muud peale tema see ei huvitanud.

„Ta on valuvaigistite mõju all,“ ütles ta Juliale. „Nii et on raske öelda, mis on rohtude mõju ja mis tegelik... olukord.“

Üheskoos astusid nad voodi juurde.

„Kallis, see on Julia. Ta on vabatahtlik abiline. Ta jääb seniks sinu juurde, kuni ma ära käin.“ Vaikus. Ei mingit vastust ega reaktsiooni. „Kas sobib?“

Nad ootasid veel hetke vaikuses.

„Lihtsalt minge,“ ütles Julia. „Me saame hakkama.“

Elliot suudles naist laubale. Julia saatis ta magamistoa ukseni.

„Millal te viimati majast välja saite?“

„Oh. Las ma mõtlen. Toidukaubad tuuakse mulle ukse juurde. Pati ema oli kaks nädalat siin, millest oli abi. Aga sellest on rohkem kui kuu aega möödas.“

„Minge,“ ütles Julia. „Tè olete puhkuse ära teeninud. Meiega on kõik korras.“

Elliot astus komisjonipoodi oma esimese trofeega. Põdrapea, mis pärines kümne aasta tagusest reisist. See oli suurim asi, mida ta kunagi müügiks toonud oli, ja rohkem ta korraga autost tassida ei jõudnud.

Ukse kohal olev kell kõlises ja poeomanik Ralph tõstis ajalehelt pilgu.

„Elliot,“ lausus Ralph.

„Ralph.“

„Ära ütle.“

„Ära ütle mida?“

„Oh. Ei midagi. Kuidas Patil läheb?“

„Nagu ikka.“

See oli vale. Tal oli halvemaks läinud. Aga tegemist oli valega, mis Ellioti lohutas. Ehk oli „fiktsioon“ parem sõna kui „vale“, mõtles ta. Sest see oli lugu, mis meeldis talle rohkem kui tõde.

„Sa müüid oma põdra maha?“

„Ma müün nad kõik ära.“

Ta oli kaalunud trofeed lihtsalt prügikasti visata. Aga tundus lugupidamatu käituda nii loomadega, kes olid ikkagi oma elu loovutanud.

„Tõesti?“ Ralphi suust kõlas see nagu avaldus. Mitte küsimus. Elliot tundis, et poeomanik tahab pärida miks, aga hoidis end tagasi. „Nii, kui ma sind ei tunneks, võiks arvata, nagu oleksid sa mõne vana sugulase käest topiseid päranduseks saanud. Inimesed kas armastavad sellist värki või siis vihkavad. Vahepealseid tundeid väga pole. Aga neljakümne aasta jooksul, mis ma siin poes töötanud olen, pole ma kunagi näinud, et üks meesterahvas loobub loomast, kelle ta ise lasknud on. On sul plaanis veel mõni maha põmmutada?“

„Ei,“ lausus Elliot.

„Hea küll, eks sa ise tead.“

„Ma toon ülejäänud ka.“

„Ma tulen appi.“

Järgmised minutid kõndisid mehed edasi-tagasi ja tassisid asju. Ralph ei kommenteerinud enam Ellioti otsust ega küsinud midagi. See oli kergendus.

Elliot istus kohviku väliterrassi laua taga ja kuulis, et keegi hõikas ta nime. Ta luges ajalehte ja jõi espressot – mis oli tema praegust eluviisi arvestades naeruväärne luksus.

Ta tõstis pilgu ja nägi tooli kõrval seismas Rogerit oma töökohast.

„Oh, tere, Roger.“

Tore oli kedagi töölt näha. Pärast peaaegu aastatagust töölt lahkumist paistsid vana firma ja selle töötajad kuuluvat veidralt kaugele minevikku.

„Kuidas Patil läheb?“

Elliot avas vastamiseks suu, aga ei suutnud leida sõnu. Ta ei tahtnud Rogerile muinasjuttu kokku luuletada, aga tõde oli raske üle huulte saada.

„Vahet pole,“ ütles Roger. „Ega ma päris seda küsida tahtnudki. Mida ma tegelikult mõtlesin, oli... kuidas sa Pati olukorraga toime tuled?“

Elliot oli endiselt sõnatu, ja justkui tervet universumi kaasates sirutas ta avatud peopesaga käe. Nagu väljendades, et sõnade maailm on tema tunnete kirjeldamiseks liiga mannetu.

„Ega sa vastu pole, kui ma sinu juurde istun?“

Elliot osutas toolile ning andis märku, et sõber on teretulnud.

Rogeril oli käes papptops kuuma joogi – ilmselt kohviga – ja Elliot järeldas, et tal oli plaanis edasi minna. Aga praegu istusid nad korraaks koos maha.

„Kas sul on keegi, kes tema järele vaatab, kui sa kodust ära oled?“

„Vabatahtlik hooldaja.“

„On ju tore välja saada.“

„Päike on mõnus. Olin juba peaaegu unustanud.“

„Sa olid ju tõeline loodusemees. Jahimajas ikka käid veel?“

„Pole ju võimalik.“

„Nojah, aga tead ju küll. Kui sa leiaksid kellegi, kes paariks päevaks tema juurde jääks.“

„Ma ei suudaks Pati juurest mitmeks päevaks ära minna.“

Roger ei vastanud ja Elliot tõmbas sõrmega piki espressotassi äärt. Ta jättis lisamata: „Sest need võivad olla tema viimased päevad.“ Võib-olla polnudki vaja midagi lisada. Sõnatu teadmine istus nende vahel metall-laual ja oli arusaadav kõigile, kes tajuda ja tähele panna suutsid.

„Pealegi,“ lisas Elliot, „ma ei käi enam jahil.“

„Aga see meeldis sulle nii väga.“

„Pean leidma midagi uut, mida armastada.“

Hetke või paar nad vaikisid. Elliot lootis, et Roger ei küsi. Aga mõne aja pärast Roger ikkagi tegi seda.

„Oskad sa mulle öelda, miks?“

„Kõlab võib-olla imelikult,“ vastas Elliot.

„Proovi.“

„Heakene küll.“ Ta rüüpas sõõmu espressot, mis oli jääkülma. Päike läks pilve taha. Tundus, nagu oleks kõik, mis ta väikeses väljaskäigus head oli olnud, minema lipsanud. „Eks vist kogu see surma ja suremise teema. Distantilt vaadates on perspektiiv teine. Nagu oleks meil kogu asja suhtes selline isekas seisukoht. Me vaatame loomi ja mõtleme: *eks kõik elab ja sureb. See on täiesti loomulik.* Aga siis tuleb surm võtma ühte sinu omadest ja see on täiesti teine lugu. See on suur asi. Jääda kellestki niimoodi ilma.“

„Sa arvad, et loomad leinavad samamoodi nagu meie...“

„Mul pole aimugi, mida nad teevad,“ ütles Elliot. „Tean ainult, mida see mulle tähendab. Ja kuidas see asjadele uue varjundi annab. Kõike muudab.“

„Aga sa olid vanasti nii uhke, et sõid ära viimase kui grammi ja et need loomad elasid paremini kui suurfarmide loomad. Tead küll. Hetkeni, kuni sa nende pihta lasid.“

„Ma tõesti tundsin nii,“ vastas Elliot. „Jah.“

„Aga liha sööd sa ju endiselt?“

„Ei.“

„Oh.“

Läks aega, enne kui vestlus uuesti järje peale sai. Elliot tundis seda. Ta teadis ka, et Roger enam sama teemaga peale ei käi ning et talle oli juba räägitud rohkem, kui ta teada tahtis. Elliot istus vaikselt, kuulates ja tunnetades tuult, mis kõrvadest mööda vihis. Kummaline tunne.

„Nojah...“ alustas Roger. „Kui saad, peaksid sa ikkagi sinna minema.“ Elliot teadis, mida tähendas – *kui saad*. „Ma tahan öelda, et tee on küll pikk ja kõik...“

„Mida ma seal teeksin?“

„Ma ei tea. Aga sulle meeldis nii väga mägedes uidata. Tead küll. Loodus ja kõik muu.“

„Ma tunnen, et loodust saab paremini nautida, kui sul on eesmärk. Võid ju küll istuda ja ümbrust vaadata, aga kui kaua? Ja pealegi usun ma, et kogemus muutub eredamaks, kui sa loodusest midagi otsid. Kui on midagi, mida sealt tahta.“

„Seal üleval on jõgi ka päris lähedal. Eks ju? Sa võiksid kalale minna.“

Elliot ei vastanud. Talle meenus tohutu tahvlile paigaldatud purikala, mille ta ennist komisjonipoodi viis. Ta lootis, et kui ta piisavalt ootab, jõuab Roger ise õigele järeltulele.

„Oh, õigus küll,“ sõnas Roger, kellele asi ilmselgelt päralt jõudis. „See on ju ka surmaga seotud.“

„Kala ilmselt arvaks küll nii.“

„Sa võiksid matkamisega tegelema hakata.“

„Võiksin.“

„Kui palju sellest üldse möödab on? Kui sa viimane kord mägedes käisid?“

„Las ma mõtlen. Mitte pärast Pati diagnoosi. Nii et rohkem kui kolm aastat.“

„Liiga kaua.“